

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΕΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν Ἀθήναις φρ. 13—'Εν δε ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.— Τὸ 'Ραλλάκι μας.— Φροῦ-Φροῦ.— Ἀλήθεια.— Ἰταλικὴ Παρὰμύθι.— Τὸ Φάληρον.— Baccaroia (ποίημα).— Καρταμέλιες.— Τραγουδάκια (ποίημα).— ΝΙΝΑ.

ΤΟ ΡΑΛΛΑΚΙ ΜΑΣ

Φίλε «Μη Χάνεσαι»,

Κατέβην καὶ ἠκολούθησα τὴν ἀμαξοστοιχίαν, ἥτις ἐπιστρέψασα ἐκ Καστέλλας ἀνέρχετο εἰς Ἀθήνας.

Τόσον βωδὴν ὑποδοχὴν οὐδέποτε εἶδον. Οὐτε ἐν Ζήτη. Τί νὰ σοῦ γράψω; Οὐδὲν εἶχε συμβῆ. Ἐκτός ἂν σοὶ περιέγραψον μετ' ἐπόσης ἐκ βάθους εὐλικρινείας οἱ ὁπαδοὶ κῦχοντο εἰς τὸν Κουμουνδουρόν: Ζωὴ σ' ἐλόγουσας, κ. πρόεδρε. Μοὶ ἐφάνη ὅτι οὐδέποτε ἀνεπέμφθη ὑπὸ ὀρφανῶν εὐλικρινεστέρᾳ εὐχῇ ὑπὲρ ὑγιείας τοῦ ἀπομεινάντος μόνου στηρίγματός των. Ἐφρευγον ἀπληπισμένοι, διότι ἐνόμιζον ὅτι ἀντὶ μακρᾶς ἐπιστολῆς θὰ ἤναγκαζόμην νὰ σοῦ στείλω λακωνικὸν τηλεγράφημα. Καὶ νὰ μὲ λέγε Μπλόουιτ, νὰ εἶμαι δηλαδὴ ἀναξ τῶν ἀνταποκριτῶν!

Ἄλλ' ἐνῶ ἡ ἀμαξά μου διέσχίζε τὴν πρὸς τὴν πλατεῖαν τῶν Ἡρώων ὁδὸν τοῦ Θεάτρου, αἶφνης ἐσταμάτησε. Ἐκυψά νὰ ἴδω καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μου προσβάλλονται ὑπὸ ἀμαξῆς κενῆς, παρὰ τὸν ἀμαξηλάτην τῆς ὁποίας ὕψους ἀνθρώπου κρατῶν ὑπερέφانون σοῦβλαν, ἣν ἐνηγκαλίζετο θυσιάζουσα τὰ ἐντόσθια τῆς γυλόσα ὀπτή.

Ἐξ ὧν εἶχον ἤδη ἰδιαιτέρων ἐπισήμων πληροφοριῶν, πρὸς γινώσκον ὅτι προπαρασκευάζετο τὴν Κουμουνδουρικὴν διαδήλωσιν ν' ἀντικρύσῃ—ἴσως δὲ ἐν ἀνάγκῃ καὶ ν' ἀντικρούσῃ—Τρικουπικὴ ἀντιδιαδήλωσις, χορηγούμενος τοῦ βουλευτοῦ Ἀττικῆς Ῥάλλης. Ἐνόησα ὅτι ἡ σουβλισμένη γυλόσα ἦτο τὸ σαγτζάκ-σερίφ, τὸ καλοῦν τοὺς πιστοὺς τοῦ κόμματος εἰς ἀντιδιαδήλωσιν, καὶ τοῦτο διότι εἶχον ἤδη γίνεαι τοῦρκοι, προβλέποντες τὴν ἐπιτυχίαν τῆς κουμουνδουρικῆς ὑποδοχῆς. Καὶ ἤκουσα ἀνθρώπον μορφῆς ἀπαισίας καὶ ἀπαισιοτέρου ὀνόματος—ὡς ἔχω ἐπισήμους πληροφορίας ὠνομάζετο Σπυρλίγγος—λέγοντα εἰς ὁμοίον τοῦ ἐνῶ ἐτύλισσε περὶ τὴν ὁσφύν του ἀμφιδόλου χρώματος ποδιάν:

— Ὁἶρθη; ρὲ στὰ Σεπόλια ποῦ μᾶς ἔχη τσουμποῦσι τὰ Ραλλάκι; Ὁὰ πᾶμε καρτσάδα.

Διέταξα τὸν ἀμαξηλάτην μου νὰ προχωρήσῃ. Τὸ κατῶρθωσε μετὰ πολλοῦ κόπου διότι ἀμαξαὶ ἄλλαι μὲ τὰς αὐτὰς ἀποσκευὰς ἐπλήρουν τὴν Πλατεῖαν τῶν Ἡρώων, ὅμοιον προσωπικὸν ἐπιβατῶν παραλαμβάνουσαι. Ἦκουσα καὶ εὐφύας:

— Ἄντες ρὲ στὸ μούχτι, ἔλεγεν εἰς πρὸς τινὰ διαστίζοντα νὰ ἐποχηθῇ.

— Συλλογιέται ποῦ θὰ τοῦ βγῇ ξυνὸ καὶ τὸ κοψίδι καὶ ἡ ρετσίνα μὲ τὸ φῶσφορο ποῦ θὰ ρουφήσῃ ἔπειτα, καὶ μὲ τὸ Ζήτη ποῦ θὰ τὸν βάλλουν νὰ φωνάξῃ, προσέθετεν ἄλλος.

Ἐφριττόν συλλογιζόμενος ὅτι τὰ Σεπόλια ἐκείνην τὴν ἡμέραν θὰ ὁμοιάζον τὴν Ῥώμην ὅτε τὸ πρῶτον συνώκησθη. Ἀλλὰ τὸ καθῆκον τοῦ ἀνταποκριτοῦ, μὲ ἐκάλει ἐκεῖ. Ἐπρεπε νὰ παρευρεθῶ καὶ παρευρέθην. Τὴν 3 μ. μ. ἤμην εἰς Σεπόλια. Αἱ προπαρασκευαὶ ἐγίνοντο. Διεμελίζοντο τὰ κρέω καὶ διενέμετο ὁ ρητινίτης εἰς τενεκέδες—διὰ τενεκέδες.— Ἐκάθησα παρὰ τὸν Κηφισὸν ἀναμένων τοὺς προσκεκλημένους οἵτινες ἐμελλον νὰ φάγουν ὑπὸ τὰ δένδρα, καὶ παρὰ τὸν ex—ποταμὸν ἐμελλον νὰ ἀκούσωσι ὄργανα ἤχουντα εἰς ἀτμόσφαιραν ὅπου:

ἀδὲ τὸ ψιθύρισμα καὶ ἡ πίτος τῆνα

ἡ ποτὶ παγαταὶ μελίδεται.

Ἦρχισαν αἱ ἀμαξαὶ νὰ ἐρχωνται ὀλίγαι, ὀλίγαι, ξεφροτόνουσαι τὸ περιεχόμενόν των. Ἐβῆσσε τέλος καὶ ὁ Ἀμφιτρώων Ῥάλλης. Ἐξήγαγε μανδῆλιον ἐκ τοῦ θυλακίου καὶ τὸν πῆλον ἐκ τῆς κεφαλῆς καὶ ἀπομάζας τὸν ἰδρώτα, ἐμάσσησεν ὀλίγον ἐκ τοῦ ἀκρου τοῦ μύστακος του καὶ εἰτα προσῆλθεν ἐρωτῶν ἂν ἦναι ἐτοιμα ὀλα, λαβὼν δὲ καταφατικὴν ἀπάντησιν, ἐχύθη πρὸς τὸ πλῆθος καὶ ὡς κολυμβητῆς πλέων ἀπλωταῖς ἐσπρίγγε δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ χεῖρας πενθοῦσας τὸν σάπωνα.

Αἶφνης διέκρινα ἄχρουν τι σημεῖον, ὅπερ ὀλίγον κατ' ὀλίγον κινούμενον καὶ ἐξογκούμενον ἐσχημάτισε τὸν διπλωμάτην, (διότι δύο ἔχει ὀφθαλμοὺς) βουλευτὴν Ψύλλαν, δίκην μηδενιστοῦ ἱεροκρυφίως ἐλθόντα καὶ ἀναμυχθέντα μετὰ τοῦ πλῆθους, εἰς ὃ ἐχαρίζετο σφίγγων τὰς χεῖρας, ἀλλ'

ἀπὸ τοῦ ὁποίου διόλου δὲν ἐχωρίζετο. Καὶ μὲ τὸν ἀργόν, ἀργὸν τόνον τῆς φωνῆς του :

— Κα, λῶς, σὰς, ἦ, ρα, με . .

Ἄν ἐπεχείρουν νὰ σοὶ περιγράψω τὸ φαγοπότι θ' ἀπετύγγανον ἀφεύκτως. Αὐτὰ τὰ πράγματα βλέπονται, δὲν γράφονται. Οὐδὲν ἤκούετο ἄλλο ἢ ὁ κρότος τῶν κινουμένων φοβίλων σιαγόνων καὶ ἡ φωνὴ τοῦ τέττιγος. Ἐνθουμίσαι, ὅταν παρετέθη εἰς τὸν λαὸν τὸ ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ διαδόχου γεῦμα εἰς τοὺς στόλους τοῦ Ὀλυμπίου Διός ; Ἄν εἶδες ἐκεῖνο, δύναισι νὰ λάβῃς ἰδέαν τινὰ τοῦτου. Οὐδέποτε ἤδυνάμην νὰ ὑποθέσω, ὅτι οἱ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καταβροχθίζοντες ἦσαν ὅλοι θαμῶνες τῆς ὑπουργικῆς τραπέζης. Τοιαύτη βουλιμία μόνον εἰς Κουμουνδουριστὰς ἐπετρέπετο.

Μετὰ τὸ ντυνέττο τῆς γκιόσας ἦλθε τὸ σόλο τοῦ ρητινίου, εἰς ὃν κυρίως ὁ Ἀμφιτρώων ἐπρόσεχε, διότι ἐξ αὐτοῦ ἀνεμένετο τὸ θεατρικὸν ἀποτέλεσμα τῆς πλατείας τῆς Ὀμονοίας. Τὸ κλοῦκ-κλοῦκ ἦτο ἐν εἶδος ἀτελευτήτου ἀκομπαριαμέντου, ὡς κοινωνικὸν ἀριστεροῦ ψάλτου, ὅπερ συνώδευε ταῖς ζύγαις τὰ βριλιά, ταῖς γκαΐδαις, τὰ νταούλια καὶ τοὺς ζουρνάδες καὶ τὰ ὀλίγα εὐρωπαϊκὰ ὄργανα, ὅπερ τυχαίως παρεπλανήθησαν εἰς τὴν ἐθνικὴν τοῦ Ράλλη συναυλίαν, ἵσως, κατ' ἀπαίτησιν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν, ἵνα μὴ προσβληθῶσιν αἱ εὐεργέτιδες δυνάμεις.

Καὶ ἤρχισεν ὁ χορός. Μετ' ἀπορίας παρετήρουν, ὅτι εἰ καὶ τὸν ἔσυρεν εἰς πρῶν ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ὁ Ράλλης, δὲν ἀπετέλουν πολλοὶ τὴν οὐράν. Ἐπλησίασα ἓνα τῶν δαιτυμόνων καὶ τὸν ἠρώτησα :

— Λιατί δὲν χορεύεις ;

— Ἐσχάσα νὰ βάλλω τὰ παπούτσιά μου, ὅταν μ' ἐπῆραν ἀπ' τὸ μαγαζί, μοὶ ἀπήντησε.

Τότε μόλις παρετήρησα, ὅτι ἡ πλειονοψηφία ἀπηρτίζετο ἀπὸ ξυπόλυτους.

Τοὺς αἰθέρας ἐπλήρουν οἱ ἤχοι τῶν ὁργάνων καὶ ζητωκραυγαί ὑπὲρ τοῦ Ράλλη περισσότεραι, ὑπὲρ τοῦ Φύλλα ἐ-

λίγισταί — ἴσως, διότι δὲν τὸν ἤφηνεν ὁ Ράλλης νὰ ἐξοδεύσῃ διὰ τὸ τσουμποῦσι. Πού καὶ που δὲ ἤκούετο βραχνή τις φωνή : Ζήτω καὶ τοῦ Τρικοῦπη.

Ὁ ἥλιος ἔδυνεν, ὅτε προαπεστάλη ἑφιππος εἰς Ἀθήνας, ἵνα φροντίσῃ περὶ τῶν βεγγαλικῶν. Εἶτα τὰ ὄντα ἐκεῖνα, τὰ ἐκβεδακχευμένα, μὲ τοὺς βραχνούς των λάρυγγας, ἀφοῦ οὕτω οἱ βουλευταὶ των τὰ παρεσκεύασαν, τὰ ἐφόρτωσαν εἰς ἀμάξας, ὧν ἡ μακρὰ ἀληθῶς σειρὰ ἀνῆρχετο εἰς Ἀθήνας τὸν φθόνον τῶν Κουμουνδουρικῶν κινουσα.

Εἶχον προπορευθῇ. Ὅμιλοί τινες συνεννοημένων ἀνέμενον εἰς τὴν πλατείαν τῆς Ὀμονοίας. Πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ πρωθυπουργοῦ ἐσταμάτων αἱ ἀμάξαι τῶν ὑπουργῶν, ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης ἀποβιδάζουσαι τοὺς ὑπουργοὺς, ὡς ἐάν εἶχον ὑπουργικὸν συμβούλιον.

Ἦκούσθη μακρόθεν ὁ ἐθνικὸς ὕμνος. Δυστυχῇ Σολωμέ ! Δυστυχέστερε Μάντζαρ ! Τὰ βεγγαλικά ἠνῆφθησαν. Εἷς ἑφιππος φουστανελλῶφόρος ἐξετέλει χρέη διαγγελῆως πηγαινο-ερχομένου καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς ἀμαξοστοιχίας διέκην ἐμβόλου κινουμένης ἀτμομηχανῆς. Αἱ ἀμάξαι παρήλανον πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ κάμπτουσαι τὴν πλατείαν τῆς Ὀμονοίας παρήλανον ἐκ νέου ὡς κομπάρσοι εἰς τὸ θέατρον, οὔτινες φεύγουν ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους τῆς σκηνῆς καὶ ἐπανέρχονται ἐκ τοῦ ἄλλου διὰ νὰ φαίνωνται πολλοί. Ὁ πρωθυπουργὸς τὸ κατ' ἀρχὰς ἐξελθὼν μετὰ τινων ὑπουργῶν ἔχαιρέτισε τὴν παρελαύνουσαν βαρχικὴν λιτανείαν, καὶ εἶτα ἀπεσύρθη, ἀφείς τὸν θεῖόν του Ἀποστόλν, ὅστις διαρκῶς χαιρετῶν ἐψιθύριζε :

— Μωρὲ ποῦ βρέθηκαν χίλια ἀμάξια . . . Αὐτὰ εἶναι δύο χιλιάδες . . . Μωρ' ἐδῶ τ' ὀλιγώτερο θὰ ἦναι πέντε χιλιάδες ἀμάξια . . .

Ἀλλὰ τέλος μπαῖλντισμένοι ἐκ τῶν ζητωκραυγῶν διέτασσον οἱ ἐποχούμενοι τοὺς ἀμαξηλάτας νὰ τραβήξουν πλέον ἴσα παύοντες τὴν γελοίαν αὐτὴν παρέλασιν.

Ἐγὼ ὅμως ἔμενον ἐκεῖ ἀκόμη ὡς στήλη ἀλός καὶ δὲν ἠδυνήθην ν' ἀποχαιρετήσω ἄλλως τοὺς ἀποχωροῦντας, ἢ ὡς

Δ' | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 7

N I N A

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

III—ΕΣΠΕΡΙΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Ἔως οὗ ἔλθῃ ἡ σειρὰ των οἱ εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς τραπέζης νεώτεροι τρεῖς συνεζήτουν ζωηρότερον.

— Λοιπὸν σύμφωνοι ! — ἔλεγεν ὁ εἷς — ἐάν ἀπόψε χρεωκοπήσω μὲ τὸν Λασκενέ, θὰ γείνης τραπεζίτης μου. Μὲ εἶχες δανείσει χθὲς διακόσια φράγκα. Δι' αὐτὰ καὶ δι' ὅσα θὰ λάβω σήμερον ἔννοεῖς νὰ σοὶ κάμω συνάλλαγμα, νὰ σοὶ ὑποθηκέωσιν τὴν Κομητείαν μου . . .

— Θέλω — ἀπήντησεν ὁ ἄλλος — νὰ ἔχω ὑποθήκην ἐπὶ τῶν μελλόντων σου κερδῶν . . .

— Ἄν ἦσαι τόσο ἐυχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχην μου... ἂ ! σοὶ τὴν ἐκχωρῶ.

— Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖόν με ἐνθαρρύνει, εἶπε χαμηλόνων τὴν φωνήν, εἶναι ἡ ψυχρότης τῆς ἑλῖζας σου, ἥτις ἠνῆθη νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησίν σου διὰ τὸν δεύτερον στροβίλον, καὶ τὸ ὁποῖον σὲ ἔκαμε νὰ καταφύγῃς ἐδῶ. Βιζεύεις τὴν παροιμίαν . . . Ἀλλὰ σιωπῇ . . . μετὰξὺ μας . . .

— Ἦρχισες πάλιν ; Δέν μοι λέγεις ; εἶναι ἀληθές, ὅτι θὰ ἔχωμεν γάμους ὀγδήγορα ; Ἦκουσα προφερόμενον τὸ ὄνομα τῆς βαρωνίδος Ταρβῶ . . . Λοιπὸν αὐτὸς ὁ κόμης τοῦ Σαίν-Μωρ εἶναι ἀτμομηχανὴ δυνάμεως χιλίων ἵππων . . .

— Ἐχτι κάρδουνα καὶ ἐπομένως ἀτμόν. Ἄς ἦναι καλὰ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει θεοῦ του.

— Ἐν μιᾷ στιγμῇ λοιπὸν ἑκατομμυριοῦχος καὶ ἀμέσως καὶ ἡ νύμφη . . .

— Καὶ ἡμεῖς μὲ τὰ δουκάτα μας καὶ τὰς Κομητείας . . ! Σοῦ τετραγωνίζω τὴν Κομητείαν σου πολλαπλασιάζων αὐτὴν μὲ τὴν ἰδικήν μου. Δέχεσαι νὰ ἐξαργυρώσῃς τὴν καλωσύνην μου αὐτήν ;

— Τοιαῦται καλωσύναι δὲν ἐξαργυροῦνται . . . τοῖς μετρητοῖς.

— Ἀλλὰ σιωπῇ, διότι ἔρχονται τρεῖς χάριτες.

Καὶ τῶντι εἰς τὸν οὐδὸν τῆς αἰθούσης ἐφάνησαν τρεῖς κυρίαὶ συνοδευόμεναι ὑφ' ἐνὸς κυρίου.

ὁ ἀποτυχὼν ἐκείνος δημοτικὸς σύμβουλος τοὺς ἐκλογεῖς του :

Χαίρετε λοιπὸν ἄνδρες φθειροπώγωνες καὶ τραγοσκελεῖς καὶ ἀχυρόχομοι.

Χαίρετε γαστέρες ἀμνῶν γαλαθηνῶν καὶ τράγων βαθυπωγόνων πληρωμέναι.

Χαίρετε κοιλίαι ἀσκούς καὶ πίθους οἶνου καταναλώσασαι.

Blowitz.

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ

ΤΗΣ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗΣ ΤΗΣ ΛΑΣΣΑΛ

ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

Θέλομεν δημοσιεύσει τὴν ἐσπέραν τῆς τετάρτης· τῇ δὲ πρώτῃ τῆς Πέμπτης ἐλθοῦσεται τὸ τακτικὸν Διπλοῦν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἐπληροφορήθημεν ὅτι τὸ ἀρχικὸν πρόγραμμα, ὅπερ ὁ θίασος τοῦ «Ὁρφῆως» εἶχε προετοιμάσει πρὸς τιμὴν τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Κουμουνδούρου ἦτο τὸ ἐξῆς :

ΜΕΡΟΣ Α'.

ΑΡΜΑΤΩΔΟΙ ΚΑΙ ΚΛΕΦΤΑΙ

ΜΕΡΟΣ Β'.

Ο ΤΣΑΛΑΒΟΥΤΑΣ

Ἄλλ' εἰς πατριωτικωτέρας ἐνδῶσαν ἔπειτα τὸ πολιτικὸν συμβούλιον τοῦ «Ὁρφῆως» εἰς ὃ παρῆσαν καὶ τινες δημο-

σιογράφοι, ἀπεφάσισαν νὰ παραστήσουν τὸν μὲν Σκενδέρμπεη, νὰ προσελκύσῃ τοὺς Ἀλβανοὺς ὁ νέος Θεμιστοκλῆς, τὸν δὲ Καπνοδοχοκαθαριστὴν ὡς ὑπαινιγμὸν ὅτι ὁ Κουμουνδούρος ἔχει πάντοτε τὸ μέτωπον καθαρὸν.

Δὲν σᾶς εἶχομεν ἀναγγεῖλαι ὅτι ἡ Du Gazon Herbelle εἶχεν ἀποδημήσει πρὸς Κύριον ;

Θὰ ἐνομίσατε ὅτι μᾶς συναλάβετε ψευδομένους ὅσοι τὴν εἶδετε ἐκ νέου ἐμφανιζομένην εἰς τὴν Meme Favart.

Μάθετε λοιπὸν ὅτι ἡ προσφιλὴς γαλῆ εἶχε μὲν ἀποδημήσει εἰς Κύριον, ἀλλ' ὅτι δυστυχῶς ἐβρυκολάκισεν.

Νεώτεραι πληροφορίαι· ὁ «Σκενδέρμπειος» ἐδόθη κατὰ παραγγελίαν τῶν κουμουνδουρικῶν, ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει ὅτι τοῦλάχιστον ἡ μισὴ ἡ Ἀθήνα θὰ τρέξῃ.

Ἄλλ' ὁ θίασος τοῦ Ὁρφῆως τὴν ἔπαθεν ὡς ὁ ζαχαροπλάστης ἐκεῖνος ὅστις λαβὼν παρὰ τινος φίλου μας Βοημοῦ παραγγελίαν ἐνὸς μεγάλου ταψιοῦ μπακλαβᾶ, ὄχι μόνον τὸν μπακλαβᾶν τοῦ δὲν ἐπληρώθη, ἀλλ' ἔχασε καὶ τὸ ταψὶ τοῦ, διότι ὁ Βοημὸς ἐξυπνήσας μίαν πρῶταν χωρὶς παρᾶν ἄλλὰ μὲ ταψί, ἐξαργύρωσε τὸ χαλκοῦν σκεῦος.

Εἰς τὴν παράστασιν τοῦ Σκενδέρμπειου ὅλοι ὅλοι ἦσαν

45.

ΑΛΗΘΕΙΑ.

Ἐὰν ἐπὶ τῶν παρασῆμων ἐφέρετο εὐδιακρίτως γεγραμμένη ἡ ἀληθὴς αἰτία τῆς ἀπονομῆς των, πόσοι θὰ ἠτχύνοντο νὰ τὰ φέρωσιν ἐπὶ τοῦ στήθους !

Κάρο.

— Καὶ ὁ κύριος εἰς τὸ μέσον . . . Εἶναι ἡ τετάρτη ;

— Ὅχι εἶναι ὁ ἀνθρωπίσκος, τὸν ὁποῖον ζωγραφίζει πρὸ τοῦ κωδωνοστασίου ὁ ζωγράφος διὰ νὰ δείξῃ τὸ ὕψος τοῦ τελευταίου.

— Εἶναι ὁ Μαρκήσιος Μωρυγνῦ.

IV

Ὁ Μαρκήσιος Μωρυγνῦ ἦτο βραχὺ· τὸ ἀνάστημα, εἶχεν ὀφθαλμοὺς μικροὺς καὶ μέλανας, πώγωνα ὀξύν. Ἦτο πάντοτε ἐπιμελεημένος τὴν περιβολὴν καὶ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν βαπτισμένος εἰς τὰ μῦρα. Ὅσάκις περιπάτει, δηλαδὴ ἔτρεχε, —διότι οὐδέποτε περιπάτει—εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων ὠσφραίνεται τις τὸ ὕδωρ τῆς Κολωνίας ἢ τοῦ Λουδαίν. Ἐφόρει πάντοτε νέα χειρόκτια, ὑποκάμισον κεντητὸν καὶ περικλείετο ὅλος ἐντὸς χειμερινοῦ ἐπανδύτου, χρώματος φαιοῦ μὲ πλατὺ περιτραχήλιον μέχρις ἐξ δακτύλων καὶ στοργγύλον, τὸ ὁποῖον κατήρχετο μέχρι τῶν ἀστραγάλων. Διεσκέδαζε καθ' ὁδὸν περιστρέφων τὸ κορδόνιον τοῦ μονυέλου του, τὸ ὁποῖον αἶφνης εἰς τὸν κρότον τῆς τυχούσης ἀμάξης προσήρμοζεν εἰς τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν, προσέχων μὴ στερηθῇ ἐξ ἀπροσεξίας τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ χαιρετίσῃ ἐδαφίαιώς καὶ μεθ' ὑποκλίσεως ἀρκετὰ ἐκφραστικῆς καὶ πρωτοτύπου, τὰς τυχόν διαβαινούσας ἐπισ-

μότητας καὶ τότε οἱ παριστάμενοι διέκρινον ἐπὶ τῆς ἀποκαλυπτομένης κεφαλῆς του τμημὰ τι φαλακρὸν ἐν σχήματι πετάλου. Παρηκολούθει τὰς παραστάσεις τοῦ ἰταλικοῦ ἰδίου θεάτρου, ὅπου συναθροίζεται τὸ ἄνθος τῆς ἀριστοκρατίας καὶ ἤξευρε νὰ περιγράψῃ τὴν ἐπιούσαν ὅλας τὰς ἐνδυμασίας τῶν ἐν τοῖς θεωρείοις καλλονῶν καὶ τῆς αἰθούσης κάτω.

Πῶς εἶχε χάσει τὸν τίτλον Μαρκήσιος Μωρυγνῦ ἢ τὸ αἰνιγμα. Τοῦ πατρὸς του τοῦλάχιστον, Μαρκησίου Παύλου Μωρυγνῦ, τὸ ὄνομα εἰς οὐδεμιᾶς δημαρχίας ὑπῆρχε τὰ βιβλία. Ἐλεγεν ὅτι κατόκει εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα ὠραίης τινὸς οἰκίας ἐπὶ τῆς λεωφόρου Μαγνέντα καὶ ἀληθῶς ἡ θυρωρὸς τῆς οἰκίας ταύτης ἐδέχετο δι' αὐτὸν ἐπισκεπτήρια, ἐπὶ ἰδιαίτερᾳ ὁμῶς ἀμοιβῇ, διότι ὁ κύριος Μαρκήσιος οὐδέποτε εὐρίσκετο ἐκεῖ. Κατόκει εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα παλαιᾶς τινος οἰκίας ἐπὶ στενῆς ὁδοῦ, ἣτις διασχίζει τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀγ. Μαρτίνου, εἰς δύο πενιχρῶς διεσκευασμένα δωμάτια, ὅπου καθ' ἑκάστην πρῶταν ἐδέχετο τὰς ὀχληρὰς ἐπισκέψεις τῆς ξενοδόχου του, ἣτις ἐζήτει τὰ ἐνοίκια.

Ὁ κ. Μαρκήσιος ἦτο καθ' ἑκάστην σχεδὸν εἰς τὸ ἰταλικόν, ἐπισκέπτετο συχνότατα τὸ Café Riche. Κατ' ἀντίθεσιν ὁμῶς πρὸς τὴν πολυτέλειαν ταύτην συνεθίζε νὰ προγευματίζῃ τὴν μεσημβρίαν ἐντὸς τοῦ δωματίου του μὲ ὀλίγον ζωμὸν, βραστὸν κρέας, ὀλίγον τυρὸν τοῦ Ροκφόρ καὶ